

MEZEY KATALIN

Lelki gyakorlat

*Ne bízzál jobb jövőben.
A könyvekből kihagyták
sorsod lapjait. Előre elfeledtek.
Ki veszi észre a hiányt,
mikor sietve, vizsgára menet,
átlapozza a tankönyveket?
Ne bízzál jobb jövőben.*

*Az indián nem jó, ha élő,
és nem jó, ha halott.
Az indián csak fogja a helyet.
Aki nem tud érvényre jutni,
nincs. Ne bízzál jobb jövőben.*

***

*Nem vállaltad a nemtelen
tülekedést. Kerülő utakra
a képességed vezetett:
a megfelelni nem akarás.
Ne kívánd meg hát,
amit mások elértek
(de ne vesd meg azt,
amit nagyon kívánsz).
Ne bízzál jobb jövőben.
Kérdemelni nem lehet.
Kegyelmek vannak,
nincsenek érdemek.*

Isten árnyéka

*Nekem csak Isten
árnyéka jutott.
Hatalmas árnyék,
fölér a zenitig
és alattunk jár,
mélyen a földben.
Láthatatlan karéja
betakar.*

A senkiföldjén

Kolumbán Miklós emlékére

Az arcán készenlét, hogy bármikor bárkinek
újra és újra elmondja legbensőbb szégyenét.
A döntést, ami a hűtlenségre magyarázat,
a kiszakadás mentségét, ami sosem közös,
hiszen akkor beismerni nem lenne kudarc.
A világ elé tárja, szinte már érzéketlenül,
nem sírva el a lényegét. Ami pedig a sírás maga.

Míg újjászületését kívárni kényszerül,
itt ül személytelen magányban,
mint autóstoppos útszéli árokparton,
az öreg parókia turistakonyháján,
a félszáz éves, vétlen tárgyak között,
és éppúgy kenyeret és lekvárt eszik,
mint evett negyven éven át odahaza.
A turisták füstöltkolbász szaga elől
reggeli idején templomba menekül,
imádsággal és szenteltvízzel hűti
az éhség és irigység ördögét.
Másoktól levetett ruhái hátán
házaja neve áll. Csak ő nem látja.
Feszülő homlokán várakozás világít.
Nincsen, aki ennél többet ígérne.

A kéz

Álmában egy férfikezet látott. Előbb a tenyerét, amelyet sűrű, sötétzöld
zuzmószerűség borított. Csak a hüvelykujja és a csuklója volt szabad. Vé-
gig is simított a durva tapintású, zölden benőtt ujjvégeken. Érezte, ahogy
az apró valamik ellenállnak, a keze alól rugalmasan kiugranak. Hallot-
ta a saját, kétségbeesett hangját:

– Nem tudom, mi segít ezen? – Orvosi szerekre gondolt és tudta, hogy a
szinte minden sebet begyógyító olaj ezzel a kinövés-szőnyeggel szemben
hatástalan marad. – Mert ez nem él.

A kéz meglebbent a szeme előtt és megfordult.

A tenyeret és az ujjak belső oldalát már benőtte a sötétzöld gumibozont,
a kézfej hátát azonban még természetes bőr fedte. De hosszanti sávok-
ban, selymes pókhálóhoz hasonlóan ugyanaz a zöld szín mutatkozott
rajta, mint a tenyéren.

Sírt: – Nem tudok segíteni.

Szinte felsikoltott a gondolattól, hogy ez a kéz esetleg megérinti.